

A Győri Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Vitári Ügyvédi Iroda által képviselt **I. r.**, a személyesen eljáró **II. r.** és a személyesen eljáró **III. r. alperes** ellen tisztességtelen általános szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2017. július 10-én kelt 1.P.20.395/2017/8. számú ítélete ellen a felperes által 9. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban feljegyzett 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 39.000,- (Harminckilencezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 39.000,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000,- Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes, a II. r. és a III. r. alperesek, mint adósok/adóstársak, továbbá az I. r. alperes, mint hitelező 2008. április 18-án kötöttek lakásvásárlási célú, CHF alapú kölcsönszerződést. Az I. r. alperes 420 hónap futamidőre 77.914 CHF kölcsönt nyújtott azzal, hogy az induló éves kamatláb 3,99 %, a THM 6,43 %, míg a CHF-ben teljesítendő induló havi törlesztő részlet (tőke és kamat együttesen) 344,51 CHF volt. A kölcsön biztosítékként a felek az I. r. alperes javára jelzálogjogot alapítottak a helyrajzi számú, a felperes és a II. r. alperes tulajdonát képező ingatlanra.

A kölcsönszerződés I.4. pontja az alábbiakat is tartalmazza:

„Felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékai nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az Adós Banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak."

A felperes keresetében az idézett szerződéses kikötés érvénytelenségének megállapítását kérte, és hivatkozott arra, hogy az a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § a), b) és j) pontjaiba [helyesen: 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaiba] ütközik. Véleménye szerint a sérelmezett kikötés azt teszi lehetővé, hogy az I. r. alperes a saját nyilvántartásai alapján határozza meg a követelése összegét, és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltassa, és ez a bizonyítási terhet terhére, mint fogyasztó terhére megfordítja. A felperes tartozásának meghatározásakor a szerződés szerint kizárólag az I. r. alperes nyilvántartásai hitelesek, ami egyedül őt jogosította arra, hogy kizárólag ennek alapján állapítsa meg, a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e, ezzel kizárta őt abból az egyeztetési folyamatból, amelynek célja annak megállapítása, hogy kötelezettségeit szerződésszerűen teljesíti-e. Hivatkozott arra is, hogy a közjegyzőnek a ténytanúsítvány kiállításához be kell tekintenie az I. r. alperes könyveibe, nyilvántartásaiba, számlavezetési dokumentációjába, és meg kell állapítania, hogy azok helyesek, az ÁSZF-nek és a szerződésben foglaltaknak megfelelnek. Ezek az adatok banktitok alá esnek, azokra a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 51. § (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt felmentés nem terjed ki. A támadott kikötés tehát banktitkot sértve ad felhatalmazást az I. r. alperesnek, hogy külön megtett, vagy a szerződésbe foglalt, azonban kifejezett és egyértelmű nyilatkozata, felhatalmazása nélkül szolgáltatson ki adatokat harmadik személynek, ami pedig a ténytanúsítvány alapjául szolgál.

A felperes a II. r. és a III. r. alpereseket tūrésre kérte kötelezni.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződési feltétel a bizonyítási terhet a felperes hátrányára nem fordítja meg, a kikötés a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LV. törvénynek (a továbbiakban: Vht.) és a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvénynek (a továbbiakban: Kjtv.) a ténytanúsítvány kiállítására vonatkozó rendelkezéseinek megfelel. Utalt arra, hogy a végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása iránti perben egyébként is az adósnak kell bizonyítania teljesítését. Vitatta azt is, hogy a kikötés a szerződés bármely feltételének értelmezésére, vagy az adós teljesítése szerződésszerűségének megállapítására őt jogosítaná fel. Előadta: maga rendelkezik azokkal az erőforrásokkal, amelyek lehetővé teszik, hogy a kölcsön folyósítására és törlesztésére vonatkozó adatokat megfelelően kezelje, emellett pedig jogszabályi kötelezettsége az ügyfél tartozásának nyilvántartása és aktualizálása. Arra figyelemmel, hogy az ingatlant terhelő jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződést kötött, a hitelezési kockázat kezeléséről és tőkekövetelményéről szóló 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet 115. § (1) bekezdésének c) pontja tette lehetővé a zálogjoggal biztosított követelés ésszerű időn belül történő érvényesítésének lehetőségét, amelyet felügyeleti szerve, a Pénzügyi Szervezetek Általános Felügyelete (PSZÁF) az említett jogszabállyal kapcsolatban kiadott Validációs Kézikönyv szerint a szerződés közokiratba foglalásával, illetve annak alapján a közvetlen bírósági végrehajtás megindításával látott biztosítotttnak. A szerződés nem zárja ki, hogy a felperes az általa közölt adatokkal szemben kifogást, vagy panaszt nyújtson be, és nem fosztja meg őt az ellenbizonyítás lehetőségétől sem.

A II. r. és a III. r. alperesek a keresetre nem nyilatkoztak.

Az elsőfokú bíróság felhívta a régi Ptk. 685. § d) és e) pontjait, és abból indult ki, hogy a felperes fogyasztónak, a szerződés fogyasztói szerződésnek minősül, melyben a felek az I. r. alperes által kidolgozott és használt általános szerződési feltételeket alkalmazták. Hivatkozott a régi Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdéseire, 205/A. § (1) bekezdésére, 209. § (1)-(3) és (6) [a szerződéskötés időpontjára figyelemmel helyesen: (5)] bekezdéseire, végül a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaira, és arra a következtetésre jutott, hogy a kereset alaptalan. Kiemelte, hogy a szerződés szövegéből egyértelműen megállapíthatóan a sérelmezett kikötés kifejezetten és célhoz kötötten a közvetlen bírósági végrehajtás, nem pedig bármely lehetséges jog- és igényérvényesítési eljárás esetére rendelkezik. A Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdéseiből pedig az tűnik ki, hogy bár a végrehajtási záradékolás alapja a tartozás összegéről szóló banki közlés, azonban ez vita esetén pusztán az I. r. alperes nyilatkozatának minősül. Ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalás, tartozáselismerő nyilatkozat alapján ennek végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás folyik, úgy az adós a Pp. 369. § -a szerinti tényekre hivatkozással a végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránt pert kezdeményezhet, és a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ő köteles. A bizonyítási terhet tehát nem a felperes által sérelmezett általános szerződési feltétel, hanem a közokirat záradékolhatóságának törvényi konstrukciója fordítja meg, ezért a szerződés érintett kikötése az I. r. alperesnek nem biztosít több jogosultságot, a felperesre pedig nem ró többlettelhet ahhoz képest, ami a Pp.-nek az okirati bizonyításra irányuló, és a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó rendelkezéseiből, valamint a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak per igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezésekből egyébként következik. Megjegyezte azt is, hogy a régi Hpt.-nek a jelen ügyben irányadó 206. § (1) és (2) bekezdései szerint folyamatos szerződések esetében az I. r. alperesnek az ügyfél részére legalább évente egyszer, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) kell küldeni, amelyet - az üzletszabályzat, vagy a szerződés eltérő rendelkezései hiányában - elfogadottnak kell tekinteni akkor, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emel kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét. Az „elfogadottnak kell tekinteni” fordulat nem biankó tartozáselismerés. Ha a pénzügyi intézmény követelését perben érvényesíti, neki kell bizonyítania, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, milyen összegű kölcsönt és milyen feltételek mellett folyósított az adós, az adós mennyit teljesített, mekkora a tartozása. A fentiek szerint a pénzintézet tényállításai legalább évenként a vele szerződő fogyasztónak is megküldött nyilvántartás adatain alapulnak, és ha ezeket az adós vitatja, úgy a pénzügyi intézménynek be kell mutatnia és le kell vezetnie, hogy nyilvántartásai, elszámolási elvei, módszerei helyesek. Ha az adós még ezek ismeretében is azt állítja, hogy a pénzügyi intézmény elszámolása a szerződésben foglaltaknak nem felel meg, vagy számítása hibás, illetve nagyobb összegben teljesített, úgy a bizonyítás általános szabályai szerint a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján neki kell bizonyítania. A szerződés sérelmezett kikötése tehát a hitelező által indított perben sem befolyásolja érdemben a bizonyítás menetét.

A törvényszék álláspontja szerint a perbeli általános szerződési feltétel az I. r. alperesnek nem biztosít olyan jogot, hogy a szerződés bármely feltételét egyoldalúan értelmezze, továbbá a kikötés nem jogosítja fel kizárólagosan az I. r. alperest annak megállapítására, hogy saját teljesítése szerződésszerű-e, ezért a kikötés nem sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjait.

A felperesnek a banktitokkal kapcsolatos érvelése vonatkozásában az elsőfokú bíróság felhívta a banktitoknak a régi Hpt. 50. § (1) bekezdésében rögzített definícióját, továbbá a régi Hpt. 51. § (1) bekezdésének a banktitok harmadik személynek kiadhatóságára vonatkozó rendelkezéseket, és megállapította, hogy a közjegyzői ténytanúsítványban szerepeltetni kért adatok (vagy azok egy

része) banktitoknak minősült, azonban a kölcsönszerződés I.4. pontjának utolsó bekezdése szerint a felperes a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megfelelően megadta. Mivel a felhatalmazás eleget tesz a régi Hpt. 51. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti elvárásnak, ezért a ténytanúsítvány jogsértés nélkül elkészíthető.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett; elsődlegesen annak megváltoztatását, és kereseti kérelmének megfelelő határozat hozatalát, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Kifogásolta, hogy a törvényszék ítéletének indokolása formális, az érvénytelenséget illetően csupán egy mondatot tartalmaz, és nem foglalja magába jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan az érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát, ezért sérti a Pp. 221. § (3) [helyesen: 221. § (1)] bekezdését. Álláspontja szerint az indokolás hiányosságai az ítélet felülbírálatát az egyébként elbírált igénye kapcsán sem teszik alkalmassá.

Megismételte, hogy a kölcsönszerződés az I.4. pontban foglalt kikötés tekintetében a bizonyítási terhet megfordítja, ezáltal sérti a Korm. rendelet 1. § j) pontját [helyesen: 1. § (1) bekezdésének j) pontját]. Azzal, hogy alávetette magát az I. r. alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, lemondott arról a lehetőségéről, hogy vita esetén kétségbe vonhassa a bank által meghatározott tartozás összegét. Mivel az I. r. alperes saját nyilvántartásai révén a követelés összegét meghatározni, azt közjegyzői okiratba foglaltatni jogosult, a közokiratot pedig a szerződés megkötésekor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján kérelmére végrehajtási záradékkal lehet ellátni, az ellene indított végrehajtási eljárás megszüntetését, korlátozását csak akkor tudja elérni, ha a Pp. 369. § b) pontja szerint bizonyítja, hogy az I. r. alperes követelése részben, vagy egészben megszűnt. A szerződés csak az I. r. alperes nyilvántartását tekintette a tartozás meghatározásakor hitelesnek, miáltal feljogosította a bankot arra, hogy kizárólag nyilvántartásai alapján állapítsa meg, a teljesítést szerződésszerűnek fogadja-e el. Így a szerződés őt az egyeztetési folyamatból kizárta, amelynek célja vita esetén annak megállapítása, hogy kötelezettségeit szerződésszerűen teljesíti-e. Emiatt a kölcsönszerződés támadott kikötése a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontjába is ütközik, tisztességtelen.

A közjegyzői ténytanúsítvány és a banktitok összefüggésében a felperes abból indult ki, hogy a régi Hpt. 51. § (1) bekezdésének b) pontjában a banktitok megtartásának kötelezettsége alól felmentést adó felhatalmazó rendelkezés, valamint az e bekezdés c) pontjában írt, lejárt követelés érvényesítésekor pénzügyi intézménynek az adatok kiadására lehetőséget biztosító szabály alkalmazása nem kerülhet szóba. Annak van jelentősége, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány olyan okirat, amely a közjegyző saját hatáskörében való eljárása eredményeként megállapított tényeket tanúsítja, és nem azonos azzal az okirati tartalommal, amikor valamely személy nyilatkozatát rögzíti. A ténytanúsítvány kiállításakor a közjegyzőnek be kell tekintenie az I. r. alperes nyilvántartásába, könyveibe, számlavezetési dokumentációjába, és meg kell állapítania, hogy azok helyesek, az ÁSZF-nek és a szerződésben foglalt feltételeknek megfelelnek. A szerződéses kikötés tehát a banktitkot sérti, hiszen kifejezett és egyértelmű nyilatkozata, felhatalmazása nélkül szolgáltatni ki adatokat harmadik személynek, a közjegyzőnek. Ekként a szerződéses feltétel jogszabályba ütközik, fogyasztói szerződés lévén pedig tisztességtelen, semmis. Az pedig nem a szerződésre és az ott alkalmazott feltétel érvényességére tartozik, hanem a szerződés teljesítésének körébe, hogy a végrehajtási záradék kibocsátásának feltételeit a bank törvényesen más módon, így például a felmondás közokiratba foglalásával is teljesíteni tudja.

A felperes álláspontja szerint a szerződéses kikötés tisztességtelensége nem az I. r. alperes nyilvántartás-vezetési tevékenysége kapcsán áll fenn, hanem azzal, hogy nyilvántartása alapján egyoldalúan dönthet az adós szerződésszerű teljesítéséről. Mivel a bank az adós eltérő számítását nem fogadja el, nyilvántartásával szemben vita esetén külön eljárásban kell bizonyítania, hogy az I. r. alperes követelésének összege nem valós. A szerződés rendelkezése tehát az I. r. alperest egyrészt annak egyoldalú megállapítására jogosítja fel, hogy az adós szerződésszerűen teljesített-e, másrészt pedig a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg, így a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaiba is ütközik. A bizonyítási teher kapcsán nem csupán az lényeges, hogy a végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti perben főszabályként az adósnak kell bizonyítania, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, illetve tartozásának összege eltérő, hanem annak is, az esetleges peren kívüli egyeztetési tárgyalások során a bank vele szemben elszámolni, a tartozás összegét vele egyetértve megállapítani nem köteles, hiszen hivatkozhat arra, hogy a tartozás összegének megállapítására nyilvántartásai és könyvei az irányadóak. Mindemelllett a feltétel azért is tisztességtelen, mert a közjegyzői okiratban olyan tartozás fennállását ismerte el előre, amely még nem állhatott fenn, és szerződésszerű teljesítés esetén sem következhetett be.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az ítélet megfelelően indokolja, a szerződéses kikötések miért nem ütköznek a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaiba. Az elsőfokú bíróság mindemelllett a tényállást feltárta, a rendelkezésére álló adatokat megfelelően értékelte, és jogi következtetései is törvényesek. A banktitokra vonatkozóan a felperes az elsőfokú eljárásban hivatkozást nem tett, ezért érveit figyelmen kívül kell hagyni; az ezt érintő felmentés pedig a felek megállapodásán, és nem jogszabályon alapul.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a per elbírálásához szükséges körben a tényállást helyesen állapította meg, és abból levont jogi következtetései is helytállóak. A fellebbezés érveire figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

Az ítélet tábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, ezért nem látott okot ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítására. A törvényszék ítélete rögzíti az irányadó tényállást, és hivatkozik azokra a jogszabályokra, amelyekre ítélete alapul, így eleget tesz a Pp. 221. §. (1) bekezdésében rögzített követelményeknek. Nem felel meg a valóságnak, hogy az érvénytelenséget illetően az ítélet indokolása csupán egymondatos; ezzel szemben az elsőfokú bíróság számot adott arról, álláspontja szerint a kölcsönszerződés I.4. pontjának a felperes által sérelmezett kikötése a szerződés értelmezésére miért nem jogosítja egyoldalúan az I. r. alperest, valamint és annak megállapítására sem, hogy teljesítése szerződésszerű-e, illetve a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára miért nem változtatja meg.

A felperes a kölcsönszerződés I.4. pontja kapcsán azt állította, hogy alávetette magát a bank által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, és ezzel lemondott arról a lehetőségéről, hogy vita esetén kétségbe vonja az I. r. alperes által kimutatott tartozását. Kifogásolta, hogy az I. r. alperes nyilvántartásán alapulóan egyoldalúan dönthet arról, teljesítése szerződésszerű-e, másrészt pedig a bizonyítási terhet a kikötés fogyasztó hátrányára változtatja. Az általános szerződési feltétel tisztességtelenségét arra is alapította, hogy a közjegyzői okiratban olyan tartozás fennállását ismerte el előre, amely még nem állhatott fenn, és szerződésszerű teljesítés esetén sem következhetett be.

Az ítéletábra vizsgálta, a szerződésnek az a rendelkezése, miszerint a felek a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékként fogadják, a Ptk. 242. §-a szerint tartozáselismernek minősül-e. A tartozáselismerés lényege, hogy az a tartozás jogcímét nem változtatja meg, azonban az elismerőnek kell bizonyítania azt, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen (EBH 2001.467.). A fél nyilatkozatához azonban a tartozáselismerés következményei csak akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik, abból tehát kitűnik, hogy a követelés fennállását nem vonja kétségbe (EBH 2000.309.). E követelménynek csupán az a tartozáselismerő nyilatkozat felelhet meg, amelyet már fennálló, összegszerűen meghatározott követelés kapcsán tettek meg (Kúria Gfv.VII.30.802/2016/3. számú részítélete).

A Kjtv. 111. § (1) bekezdése alapján a ténytanúsító okiratban a közjegyző a jogi jelentőségű tényeket közhitelesen tanúsítja jegyzőkönyvi vagy záradéki formában. A Kjtv. 136. § (1) bekezdésének g) pontjából következően az I. r. alperes szerződéses kikötés hiányában is kérhette közjegyzői tanúsítvány kiállítását jogszabályok szerint meghatározott módon vezetett nyilvántartását, annak adatait érintően. Az adott esetben a közjegyzői ténytanúsító okirat csupán azt tanúsítja közhitelesen, hogy az I. r. alperes nyilvántartása, könyvei a kölcsön és annak járuléka tartozást milyen összegben rögzíti.

Abban az esetben, ha az I. r. alperes a kölcsönszerződésből származó követelését a felperessel szemben peres úton érvényesíti, a Pp. 164. § (1) bekezdéséből fakadóan neki kell bizonyítania, a szerződés milyen tartalommal jött létre, milyen összegű kölcsönt és milyen feltételek mellett folyósított, az adós mennyit teljesített, és milyen mértékű a fennálló tartozása. Az erre vonatkozó tényállításai értelemszerűen saját nyilvántartásán alapulnak, vitatás esetén ugyanakkor a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit és adatait be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. Ha az adós a pénzügyi intézmény elszámolását változatlanul nem fogadja el, illetve a számítás hibájára, vagy nagyobb összegű teljesítésre hivatkozik, ellenbizonyítással élhet, azonban a bizonyítási terhet a szerződés támadott rendelkezése nem befolyásolja.

Ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat alapján annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp. 369. §-a szerint végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti pert kezdeményezhet, ugyanakkor tényállításai bizonyítására a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint ő köteles. A bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó rendelkezések a Pp. 164. § (1) bekezdéséből, a Vht. 23/C. (korábban: 21.) §-ából, valamint a Kjtv. 112. §-ából erednek, a létrejött szerződés pedig az igényérvényesítés lehetőségei, a bizonyítási teher alakulása tekintetében a felperes jogi helyzetét nem érinti, azt hátrányosabbá nem teszi (Győri Ítéletábra Pf.III.20.042/2017/9/I. számú ítélete).

Az I. r. alperes arra tévesen hivatkozott, hogy a felperes a titoktartás körében az elsőfokú eljárás során hivatkozást nem tett. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy az elsőfokú bírósághoz 2017. július 7-én 7. számon előterjesztett beadványa leszögezi, miszerint álláspontja szerint az I. r. alperes a szerződésben banktitkot sértő feltételt alkalmazott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ebben a vonatkozásban annak van jelentősége, hogy a banktitok nem abszolút, a régi Hpt. 51. § (1) bekezdésének a) pontja szerint banktitok akkor is kiadható harmadik személynek, ha a pénzügyi intézmény ügyfele, annak törvényes képviselője a rá vonatkozó kiszolgáltatható banktitokkört pontosan megjelölve közokiratba, vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan kéri, vagy erre felhatalmazást ad, és nem szükséges a közokiratba, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalás, ha az ügyfél ezt az írásbeli nyilatkozatát a pénzügyi intézménnyel történő szerződéskötés keretében nyújtja. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontjában a felperes a szükséges felhatalmazást megadta.

Mindezek miatt az ítéletábra a törvényszék ítéletét - lényegében annak helyes indokaira visszautalással - a Pp. 253. § (2) és 254. § (3) bekezdései alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban feljegyzett 48.000- Ft fellebbezési eljárási illeték a felperes költségmentessége folytán a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban című 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdésére utalással kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 39.000,- Ft másodfokú perköltséget; az összeg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel két óra számításával a 2017. január 13-án kelt megbízási szerződésben meghatározott megbízási díjat foglalja magában. A felperes ezen túlmenően viselni köteles fellebbezéssel felmerült költségeit is.

Győr, 2017. december 13.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Szabó Péter sk.
előadó bíró

. Szalay Róbert sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: